Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καλ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/ντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΟΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 14

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Γιατὶ ἡ ἀξία μιᾶς ἀποικίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τί θὰ ποδώσῃ.

Ἡ κατάκτηση εἶναι ἡ πρώτη δουλειά. Μὰ ἀπομένει ἡ ἀφομοίωση τῆς χώρας καὶ ὁ ἐκπολιτισμός της, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι αὐτὴ εἶναι ποὺ χρειάζεται λεπτότητα καὶ διπλωματία ἐξαιρετική.

Γιὰ ν' ἀποδώσῃ μιὰ χώρα τὰ προϊόντα της, χρειάζονται χέρια νὰ τὴν καλλιεργήσουν. Ἀλλὰ σὲ πολεμικὴ περίοδο, ποὺ μυρίζει ἀκόμη μπαρούτη καὶ τὸ χῶμα εἶναι σκαμμένο ἀπ' τὶς ὀβίδες, οἱ ἄποικοι εἶναι ἐλάχιστοι. Προτιμοῦν νὰ μένουν στοὺς τόπους των, μακρυὰ ἀπ' τὸ κανονίδι.

Πρέπει λοιπὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν οἱ στρατιῶτες κι' οἱ κατακτημένοι πληθυσμοί.

Ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία. Οἱ πληθυσμοὶ αὐτοὶ εἶναι κατὰ κανόνα δυσαρεστημένοι. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθήσῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἡμερώσῃ, νὰ τοὺς κάμῃ ν' ἀντιληφθοῦν μὲ τὰ μάτια τους τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ τὸν ἐπιζητήσουν μόνοι τους.

Αὐτὸ ἔκαμε ὁ Μπυγκώ.

Γιὰ τὴ διευκόλυνση τῶν συναλλαγῶν, χρειάζονται δρόμοι. Τὸ μηχανικό, μὲ τὴν προστασία τῶν πεζῶν, χάραζε δρόμους ὁλημερίς. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦνται τὰ χέρσα χωράφια. Ἔτσι γινόταν πιὸ εὔκολη ἡ τροφοδότηση τοῦ στρατοῦ καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἔτριβαν τὰ μάτια τους, βλέποντας τοὺς καλλιεργημένους ἀγροὺς καὶ ἄρχιζαν νὰ μιμοῦνται ὅ,τι ἔβλεπαν.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου εὔκολα. Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς δὲν ἄφινε ἥσυχους τοὺς ἰθαγενεῖς. Κι' οἱ ἐπαναστάσεις δὲν ἔπαυαν οὔτε μέρα.

Ὁ Ἀβδ-Ελ-Καδὴρ ἐξακολουθοῦσε ἀκαταπόνητος νὰ πολεμᾷ κι' οἱ Γάλλοι ἔκαναν διαρκῶς ἐκστρατεῖες ἐναντίον του, ποὺ τὶς ἀκολουθοῦσε κι' ὁ Γιάννης, μαζὶ μὲ τὸ Μπουλούκο, τὸν πιστό του στρατιώτη.

Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδὶ ἦταν περίεργος τύπος: Παράπονο δὲν εἶχε ποτέ, κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Τὶ παράξενη ἀντίθεση!

Περνοῦσαν μέσ' ἀπ' τ' ἀλφάγια, τοὺς θάμνους ποὺ γεμίζουν ὅλη τὴν Ἀφρική, κι' ὁ ἥλιος πυρπολοῦσε τὰ πάντα.

— Ὑπολοχαγέ μου, ἀναστέναζε ὁ Μπουλούκος σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του, δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶναι βρωμότοπος δῶ-πέρα! Ψήνεται βῶδι μαζὶ μὲ τὸ πετσί του. Στὸ χωριό μου δὲν εἶν' αὐτὰ τὰ χάλια!... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόπος αὐτός! Τὶ τοῦ ζηλέψανε!

Περνοῦσαν μέσ' ἀπὸ ἑλώδη μέρη:

— Ὑπολοχαγέ μου, ἐγὼ δὲ λέω τίποτα, ἀλλὰ εἶναι βρωμότοπος δῶ-πέρα. Ἐδῶ οἱ μπόττες θέλουν γιάλισμα κάθε ὥρα! Στὸ χωριό μου δὲν κάνει τόση ὑγρασία! Ἐγὼ δηλαδὴ δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ... χαρὰ στὴν ἀποικία!

Στὸ βουνό, τοὺς ἔβρισκε πολλὲς φορὲς τὸ χιόνι. Ὁ Μπουλούκος ἄχνιζε μὲ τὸ στόμα τὰ παγωμένα δάχτυλά του.

— Ὑπολοχαγέ μου, πάω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Ποῦ βρέθηκε τόσο χιόνι στὴν Ἀφρική; Στὸ χωριό μου, ναί, ἔχει κι' ἐκεῖ χιόνι, ἀλλὰ ὄχι τόσο πολύ. Δηλαδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τόπο πάει νὰ τὰ χάσῃ κανείς!

Ἕνα πρᾶγμα ὅμως τὸν ἀνησυχοῦσε σοβαρὰ καὶ τὸ εἶπε στὸ Γιάννη Καρδινιάκ:

— Ὑπολοχαγέ μου, δὲ μοῦ χωράει στὸ μυαλό, νἄχουν αὐτοὶ οἱ Ἄραβες γιὰ ἀρχηγὸ μιὰ γυναῖκα!

Ὁ ὑπολοχαγὸς τὸν κοίταξε ξαφνισμένος. Τὶ εὐχή, ὁ δυ-

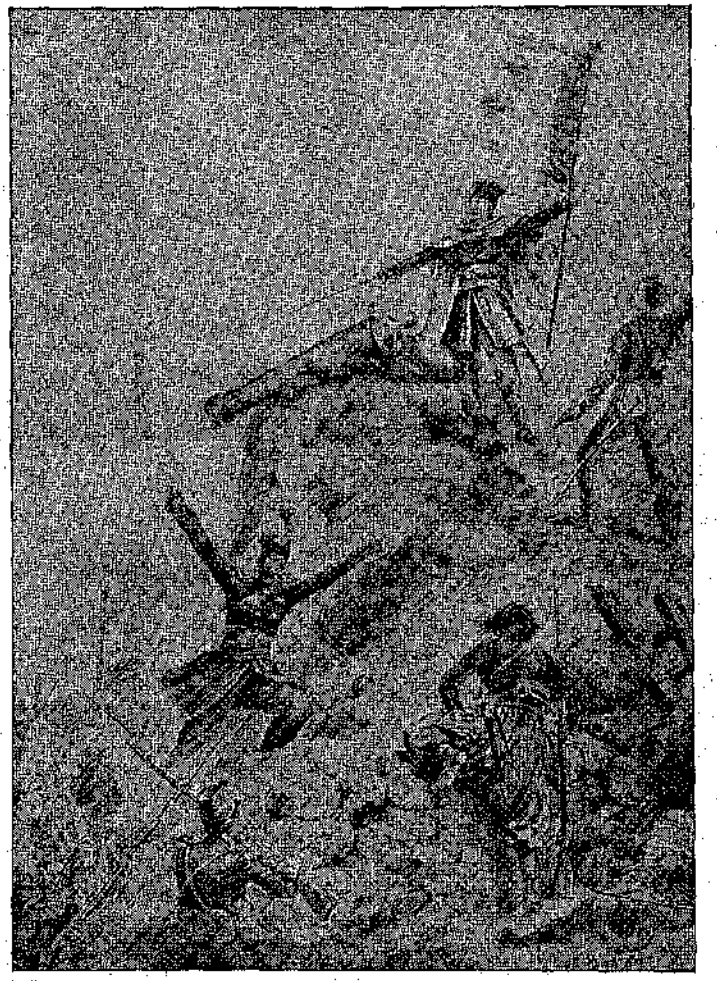

«Ἡ γαλλικὴ σημαία ἐστήθηκε σ' ἕνα σωρὸ ἐρειπίων.»

νατὸς ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς εἶχε τρελλάνει τὸν κακόμοιρο τὸ Μπουλούκο; Ἢ μήπως ἤθελε νἀστειευθῇ;

Ὄχι, ὁ Μπουλοῦκος τἄχε σωστά. Οὔτε ἦταν ἀνάγωγος στρατιώτης γιὰ νἀστειεύεται μὲ ἄπρεπο θάρρος μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του.

—Τὶ θὲς νὰ πῇς, παιδί μου;

—Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ὑπολοχαγέ μου, ὅτι κάθε μέρα ἀκούω νὰ λένε γιὰ κάποια «Ἀαμπέλ-Καδήρ».(1)

Ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὰ γέλια. Μὰ ἕνας φίλος του ὑπολοχαγὸς ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνή, τοῦκανε νόημα νὰ πάψῃ.

—Παιδί μου, εἶπε ὁ ἀξιωματικός, θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ Μπουλούκου, δὲν πρέπει νὰ ξαφνίζεσαι γιὰ τόσο μικρὸ πράγμα! Μερικὲς νότιες φυλὲς ἀποτελοῦνται μόνο ἀπὸ γυναῖκες. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀνακήρυξαν ἀρχηγό τους τὴν ὡραία Καδὴρ ἐξ αἰτίας τῆς ὀμμορφιᾶς της, γιαὐτὸ καὶ τὴν ἐπονόμασαν Λαμπὲλ-Καδήρ. Μὰ ἔννοια σου καὶ θὰ τὴν ἰδῇς σὲ λίγο, γιατὶ θὰ συναντηθῇ μαζί της ὁ στρατηγὸς Μπυγκώ, νὰ ὑπογράψουν τὴν εἰρήνη. Ἐκεῖ νὰ ἰδῇς ὀμμορφιά!

—Ἀλήθεια, ὑπολοχαγέ μου; Θὰ τὴν ἰδοῦμε λοιπόν; Ποιὸς τὴ χάρη μας!

Ἄφησαν πολλὲς ἡμέρες τὸν Μπουλούκο στὴν πλάνη του κι' ἔκαναν πολὺ γούστο. Κι' ὅμως τὸ τέλος τῆς φράσης τοῦ ὑπολοχαγοῦ βγῆκε ἀλήθινό. Ὁ στρατηγὸς Μπυγκὼ ἀνάγκασε μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά του τὸν Ἀδδὲλ-Καδὴρ νὰ ὑπογράψῃ εἰρήνη μὲ τὴ Γαλλία, γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα «συνθήκη τῆς Τάφνας» ἀπ' τὸν τόπο ὅπου εἶχε ὑπογραφῆ.

Ἡ συνέντευξη ἔγινε σ' ἕνα σημεῖο, ποὺ ἀπεῖχε ἐξ ἴσου ἀπ' τὰ δυὸ στρατόπεδα. Ἐκεῖ συναντήθηκαν οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ καὶ τὰ ἐπιτελεῖα τους.

Ὁ Μπουλούκος ἦταν στὸν σύλαμὸ τῆς συνοδείας. Ὥστε θὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ ἰδῇ τὶς περίεργες αὐτὲς ἄγριες γυναῖκες καὶ ἰδίως τὴν ὡραία ἀρχηγίνα!

Ὁ Ἐμίρης εἶχε πάρει μαζί του τοὺς καλύτερους ἱππεῖς του, ποὺ ἔκαναν γύρω του ἕνα λαμπρὸ ἡμικύκλιο. Ἤθελε νὰ δώσῃ στοὺς ἀπίστους μιὰ ἰδέα ἀπ' τὴ δύναμή του.

Ὁ Μπυγκώ, μὲ τὸ ψηλὸ πιλήκιό του, ἁπλὸς μέσα στὸ μαῦρο του μανδύα, κάθησε ἀντίκρυ στὸν Ἀδδ-Ἐλ-Καδὴρ κι' ἡ συνομιλία ἄρχισε.

Ὅταν οἱ διαπραγματεύσεις τελείωσαν, ὁ Γάλλος στρατηγὸς σηκώθηκε πρῶτος. Μὰ ὁ Ἀδδ-Ἐλ-Καδὴρ ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται.

Ἡ στάση του αὐτὴ ἦταν σὰ νἄλεγε στοὺς στρατιῶτες του:

— Βλέπετε; Ὁ Γάλλος στρατηγὸς ἦρθε νὰ μοῦ ἐκλιπαρήσῃ τὴν εἰρήνη! Αὐτὸς ὄρθιος, ἐγὼ καθιστός. Εἶμαι κύριος τῆς καταστάσεως.

Μὰ ὁ Μπυγκὼ δὲ τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι. Σούφρωσε τὰ φρύδια του, μάζεψε τὰ χείλη του καὶ πλησίασε τὸν Ἐμίρη, ποὺ καθόταν ἀκόμη ἀλὰ Τούρκα.

— Ὅταν ἕνας Γάλλος στρατηγὸς εἶναι ὄρθιος, ὀφείλεις νὰ σηκωθῇς καὶ σὺ μαζί του! τοῦ εἶπε σταθερά.

Καὶ πιάνοντας τὸ λεπτὸ χέρι τοῦ Ἐμίρη τὸν σήκωσε μονομιᾶς ὄρθιο.

Ὁ ἄλλος ἔκαμε πῶς δὲν κατάλαβε, χαιρέτησε κι' οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ χωρίστηκαν.

Μὰ ἡ εἰρήνη αὐτὴ ἦταν πολὺ προσωρινή. Σὲ λίγο ὁ Ἐμίρης τὴν παρεβίασε καὶ πῆρε πάλι τ' ἄρματα.

Ὁ Μπουλούκος εἶχε ἰδεῖ τὴ συνέντευξη ἀπὸ μακρυά.

— Μά, συνάδελφε, ἔλεγε σ' ἕνα στρατιώτη, αὐτὴ ἔχει γένεια!

Στὰ τελευταῖα πιὰ κατάλαβε ὅτι γελοῦσαν εἰς βάρος του. Μὰ δὲ θύμωσε.

— Δὲν πειράζει, εἶπε. Ὁ ὑπολοχαγός μου μοῦ τὴ σκάρωσε τὴ δουλειά! Ἀλλὰ εἶδα τὸν ὡραῖο Καδήρ, κι' εἶναι τὸ ἴδιο!

***

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Μπυγκὼ συνθηκολογοῦσε στὸ Ὀράν, ὁ πόλεμος ἦταν ἀναμμένος στὴν Κοστάντη.

Ὁ στρατηγὸς Δαμρεμὸν εἶχε ἀρχίσει τὴ δεύτερη πολιορκία.

Ὅλοι ἔδειξαν μυθικὸν ἡρωϊσμὸ σ' αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις. Ἐκεῖ εἶχε πληγωθῇ, λοχαγὸς τότε, ὁ Μὰκ-Μαών, ποὺ ἀργότερα ἔγινε Στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ ἐργασίες τῆς προσεγγίσεως, οἱ Γάλλοι εἶχαν κατορθώσει νὰ στήσουν στὴν ἄκρη τοῦ αὐλακιοῦ ποὺ προστάτευε τὰ τείχη, μιὰ πυροβολαρχία ἀπὸ μεγάλα κανόνια, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ χτυπήσουν ἀλύπητα ἕνα ὁρισμένο μέρος τοῦ τείχους, ὥς που νἀνοίξουν μιὰ τρύπα, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ὁρμοῦσαν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα νὰ καταλάβουν τὴν πόλη «ἐξ ἐφόδου».

Ἡ πυροβολαρχία ἄρχισε τὴ δουλειά της καὶ τὸ τεῖχος, χτυπημένο μεθοδικὰ κι' ἐπίμονα, γκρέμισε ἐπὶ τέλους σ' ἕνα μέρος, ἐνῷ οἱ ζουάβοι τῶν γειτονικῶν χαρακωμάτων ἐπευφημοῦσαν τὸ κατόρθωμα.

Ὁ στρατηγὸς Δεμρεμόν, ποὺ τὸν χαρακτήριζε ἐξαιρετικὸς βαθμὸς ἀνθρωπισμοῦ, θαυμάζοντας τὴν ἡρωϊκὴ ἀντίσταση τῶν πολιορκημένων, πρόσταξε νὰ πάψῃ τὸ κανονίδι κι' ἔστειλε στοὺς ὑπερασπιστὲς τῆς Κοστάντης ἕνα κήρυκα.

Ζητοῦσε νὰ τοῦ παραδώσουν τὴν πόλη εἰρηνικὰ καὶ τοὺς ἔδινε ὑπόσχεση ὅτι ἡ πόλη θἄμενε ἀπείραχτη, κι' ὅτι ἡ ζωὴ κι' ἡ περιουσία τῶν κατοίκων θὰ ἦταν ἐξασφαλισμένη.

Ἡ ἀπάντηση ποὺ ἔδωκε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἄμυνας τῆς Κοστάντης ἔχει παραδοθῆ, ὅπως τῆς ἄξιζε, στὴν ἀθανασία:

— Ἂν οἱ χριστιανοὶ δὲν ἔχουν μπαροῦτι, εἶπε, θὰ τοὺς στείλουμε. Ἂν δὲν ἔχουν γαλέττα, θὰ μοιραστοῦμε μαζί τους τὴ δική μας. Μὰ ὅσο ζῇ ἔστω κι' ἕνας ἀπὸ μᾶς, ἡ πόλη δὲ θὰ παραδοθῇ!

— Νὰ παληκάρια μιὰ φορά! φώναξε ὁ Δαμρεμὸν μαθαίνοντας τὴν ἀπάντηση. Ἐμπρός! Τώρα δὲ μᾶς μένει παρὰ ὁ δρόμος τῆς δόξας γιὰ νὰ μᾶς βγάλῃ μέσ' στὴν πόλη!

Ὁ πόλεμος, βλέπετε, διατηροῦσε ἀκόμη τότε κάποιον ἱπποτισμό, ποὺ ἔλειψε πιὰ σήμερα μὲ τὶς τρομαχτικὲς ἐφευρέσεις ποὺ ἐνίσχυσαν τὰ πολεμικὰ μέσα.

Ἀμέσως ὁ στρατηγὸς Δαμρεμὸν ἑτοιμάστηκε γιὰ τὴν ἐπίθεση.

Πῆρε τὸ ἐπιτελεῖο του καὶ πῆγε νὰ ἐξετάσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ ρῆγμα. Ἔφτασε κάτω ἀπ' τὶς σφαῖρες τῶν Τούρκων.

—Στρατηγέ μου, τοῦ φώναζαν, ἡ θέση εἶν' ἐπικίνδυνη! Γυρίστε πίσω!

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ὀβίδα, μὲ τὸν ἰδιαίτερο ἐκεῖνο ρόγχο της, πέρασε τόσο κοντὰ ἀπ' τὸ στρατηγό, ὥστε τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ποὺ ἄφησε τὸ πέρασμά της ἔκανε νἀνεμίσουν οἱ ἄκρες τοῦ χιτωνίου του κι' οἱ φοῦντες τοῦ σπαθιοῦ του.

—Ὥρα της καλή! εἶπε γελῶντας ὁ στρατηγός.

Ὁ Ἐρρῖκος Καρδινιὰκ ἔτρεξε κοντά του. Μαζὶ μὲ τὸ δοῦκα Νεμοὺρ καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς, θέλησαν νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη θέση.

—Ἀφήστε με ἥσυχο! τοὺς εἶπε μὲ χαμόγελο.

(Ἀκολουθεῖ)

(1) La belle Καδὴρ = ἡ ὡραία Καδήρ· ἔτσι ἄκουγε τὄνομα ὁ ἀγαθὸς στρατιώτης.

ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Βροχούλα ποὺ ἐλάφρὰ
στὸ τζάμι μου ἀρχινίζεις,
τ' ἀνθάκια τὰ ξερὰ
σὲ βλέπω νὰ δροσίζῃς.

Ἡ χλόη λιποθυμᾷ
καὶ σένανε προσμένει.
τὰ φύλλα τὰ χλομὰ
ἡ στάλα σου ἀνασταίνει.

Στὸ οὐράνι τὸ νερὸ
καὶ πάλι θὰ κυλήσῃ
καὶ τὸν ξερὸν ἀγρὸ
θὰ τρέξῃ νὰ ποτίσῃ.

Οἱ ἀγροὶ μὲ τὰ σπαρτὰ
κι' ἡ φύση ἡ μαραμένη
γλυκὰ σὲ χαιρετᾷ,
βροχούλα εὐλογημένη!

(Κατὰ τὸ Γαλλικό)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Στὴ μητρικὴ στοργὴ ὀφείλουμε τὶς πιὸ γλυκὲς ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ποὺ τὶς ἐδοκίμασαν καὶ κεῖνοι ποὺ τὶς θυμοῦνται.

Θυμοῦμαι ὅτι, ὅταν πλέον ἀπαύδιζα ἀπὸ τὸ τρέξιμο, καθόμουνα κοντὰ στὸ τραπέζι, ἀπάνω στὴν παιδικὴ καρέκλα μου, ψηλὰ ψηλὰ κουρνιασμένος. Ἦταν πλέον ἀργά, εἶχα πιῇ πρὸ πολλοῦ τὸ γλυκὸ γάλα μου καὶ τὰ μάτια μου ἔκλειναν ἀπὸ τὴ νύστα. Ἐκαθόμουν ἀκίνητος, ἥσυχος καὶ ἄκουγα. Καὶ πῶς νὰ μὴν ἀκούῃ κανείς; Ἡ μητερούλα μου μὲ κάποιον μιλεῖ καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς της μοῦ εἶναι τόσο γλυκός, τόσο εὐχάριστος! Αὐτὸς μόνος ὁ τόνος τῆς φωνῆς μοῦ λέει τόσα πράγματα...

Σιγὰ σιγὰ γλιστρῶ ἕως τὸ πάτωμα καὶ πηγαίνω ἥσυχα ἥσυχα σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα καὶ ξαπλώνουμαι ἀναπαυτικά.

«Κοιμᾶσαι, μικρό μου, μοῦ λέει ἡ μητέρα μου. Πήγαινε, χρυσό μου, στὸ κρεβατάκι σου νὰ κοιμηθῇς.

«Δὲν νυστάζω ἀκόμη, μητερούλα μου».

Ὄνειρα ἀόριστα, ἀλλὰ πολὺ πολὺ τερπνὰ γεμίζουν τὴ φαντασία μου. Ὁ γλυκὸς παιδικὸς ὕπνος μοῦ κλείνει τὰ βλέφαρα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀποκοιμήθηκα. Αἰσθάνουμαι ἀπάνω μου, ἔτσι μέσα στὸν ὕπνο μου, νὰ μὲ χαϊδεύῃ ἕνα λεπτὸ χέρι. Τὸ γνωρίζω μόλις μὲ θίξῃ, καὶ κοιμισμένος ἀκόμη. Τὸ ἁρπάζω καὶ τὸ σφίγγω πολὺ δυνατὰ στὰ χείλη μου.

Δὲν εἶναι κανεὶς πιὰ στὴν τραπεζαρία. Ἕνα σπερματσέτο μόνο καίει σ' αὐτή. Ἡ μητέρα μου γονατίζει στὴν πολυθρόνα ποὺ κοιμώμουνα, περνάει τὸ λεπτὸ ὄμορφο χέρι της στὰ μαλλιά μου μέσα, σκύβει στ' αὐτί μου καὶ μοῦ ψιθυρίζει μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της ποὺ τὴν γνωρίζω τόσο καλά:

«Σήκω, ψυχίτσα μου. Εἶναι ὥρα νὰ πῇς νὰ κοιμηθῇς». Καὶ μὲ τὰ χάδια της χύνει ἀπάνω μου ὅλη της τὴ στοργή, ὅλη της τὴν ἀγάπη. Ἐγὼ δὲν κινοῦμαι καθόλου, φιλῶ μόνο πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι της.

«Σήκω, ἄγγελέ μου».

Χώνει τὸ ἄλλο της τὸ χέρι μέσα στὸ λαιμό μου καὶ μὲ γαργαλάει ἐλαφρὰ μὲ τὰ μακρουλὰ δάχτυλά της.... Ἡ τραπεζαρία εἶναι μισοσκότινη καὶ ἥσυχη.... Σηκώνουμαι μ' ἕνα πήδημα καὶ ἀγκαλιάζω τὸ λαιμὸ τῆς μητέρας μου, σφίγγουμαι στὸ στῆθος της καὶ τῆς ψιθυρίζω:

«Μητέρα μου, μητερούλα μου, πόσο σ' ἀγαπῶ!

Γελᾷ μὲ τὸ θελκτικό της μειδίαμα, πιάνει τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ μὲ καθίζει στὰ γόνατά της.

«Μ' ἀγαπᾷς πολύ;» μ' ἐρωτᾷ.

Καὶ σιωπᾷ λίγες στιγμὲς καὶ πάλι μοῦ λέει:

«Πρόσεξε καλά, ἀγάπα με πάντοτε, μὴ μὲ λησμονῇς ποτέ. Κι' ὅταν πλέον δὲν θὰ ἔχῃς τὴ μητερούλα σου, δὲν θὰ τὴν λησμονήσῃς. Δὲν εἶν' ἔτσι, μικρέ μου;» Καὶ μὲ φιλεῖ ἀκόμη τρυφερότερα.

«Ὦ μὴν τὸ λὲς αὐτό, ἀγαπητή μου μητερούλα, ψυχή μου ἀγαπημένη!»

Φιλῶ τὰ γόνατά της καὶ ἄφθονα δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ς'.

Τὸ πολεμικὸ ἄλογο.

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, μὲ φιλοξενοῦσε ὁ κόντε-Προζοβόσκης στὸν πύργο του, στὴ Λιθουανία. Μιὰ μέρα, ἀφοῦ πήραμε τὸ τσάϊ, ἐγὼ ἔμεινα στὴ σάλα μὲ τὶς κυρίες, ἐνῷ οἱ ἄλλοι κύριοι κατέβηκαν στὴν αὐλή, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἕνα νέο ἄλογο, πουλάρι ἀκόμα, ποὺ ὅτι τὸ εἶχαν φέρει ἀπ' τὸ ἱπποτροφεῖο καὶ πρώτη φορὰ θὰ τοῦβαζαν σέλλα καὶ θὰ τὸ καβαλλίκευαν.

Ἄξαφνα ἀκούσαμε φωνὲς καὶ κακό. Κατέβηκα τότε κι' ἐγὼ στὴν αὐλὴ κι' εἶδα πὼς τὸ νέο ἐκεῖνο ἄλογο ἦταν τόσο ἄγριο κι' ἀνυπόταχτο, ποὺ κανένας δὲν τολμοῦσε, ὄχι νὰ τὸ καβαλλικέψῃ, μὰ οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ τὸ ζυγώσῃ. Ὁ πιὸ ἐκανὸς κι' ὁ πιὸ ἄφοβος σταυλίτης τοῦ πύργου στεκόταν κι' αὐτὸς καὶ τὸ κοίταζε σαστισμένος.

Δὲν χάνω καιρὸ καὶ μ' ἕνα πήδημα βρίσκουμαι στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου. Αὐτὸ τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ καὶ δὲν μοῦκανε μεγάλη ἀντίσταση. Ἄρχισα τότε νὰ τὸ χαϊδεύω, νὰ τοῦ γλυκομιλῶ καὶ νὰ τὸ διευθύνω. Θαῦμα! Μὲ τὸ καλὸ τὸ ὑπόταξα στὴ στιγμή. Καὶ μπροστὰ στοὺς ἔκπληκτους ἐκείνους καὶ φοβισμένους ἀκόμα κυρίους, τὸ ἔβαλα νὰ κάνῃ ὅλα τὰ γυμνάσματα καὶ τὰ παιχνίδια τῆς ἱππασίας ποὺ ἤξερα, ἀπὸ τὰ πιὸ εὔκολα ὡς τὰ πιὸ δύσκολα.

Ὕστερα θέλησα νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὶς κυρίες. Γιὰ νὰ μὴ τοὺς δώσω ὅμως τὸν κόπο νὰ κατεβοῦν κι' αὐτὲς στὴν αὐλή, ἀνάγκασα τὸ ἄλογό μου νὰ πηδήσῃ μέσα στὴ σάλα ἀπὸ ἕν' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Καὶ τὄβαλα νὰ κάνῃ τὸ γύρο τῆς

μεγάλης ἐκείνης σάλας πολλὲς φορές, μὲ βῆμα, μὲ τρότ, κι' ὕστερα μὲ γκαλόπ. Τὸ εἶχα πιὰ δαμάσει στὴν ἐντέλεια καὶ τὄκανα ὅ,τι ἤθελα τὸ ἄγριο ἐκεῖνο πουλάρι!

Τὸ τραπέζι ὅπου πρωτύτερα εἴχαμε πάρει τὸ τσάϊ, ἦταν μεγάλο καὶ στερεό. Ἐκεῖ πάνω ἀνέβασα τὸ ἄλογό μου. Καὶ τὄβαλα πάλι νὰ κάνῃ, στὸ τραπέζι, ἀνάμεσα στὰ ραφουρένια σερβίτσια, τὰ πιὸ δύσκολα παιχνίδια τῆς ἱππασίας, μὰ μὲ τόση ἐπιτηδειότητα, ποὺ δὲν ἔσπασε οὔτ' ἕνα φλυτζάνι κι' οὔτ' ἕνα πιατάκι!

Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση καὶ στοὺς κυρίους καὶ στὶς κυρίες. Προπάντων ὅμως ἐνθουσιάστηκε ὁ κόντες. Καὶ μὲ τὴ συνειθισμένη του εὐγένεια, μοῦ χάρισε τὡραῖο ἐκεῖνο ἄλογο. «Πάρτε το, μοῦ εἶπε, νὰ πάτε στὸν πόλεμο. Μ' ἕνα τέτοιο ἄλογο, τέτοιος καβαλλάρης ποὺ εἶστε, θὰ κάμετε πολλὰ ἀντραγαθήματα καὶ θὰ δοξαστῆτε!»

Πραγματικῶς, ἐκεῖνον τὸν καιρό, ἡ Ρωσσία εἶχε πόλεμο μὲ τὴν Τουρκία. Κι' ἐγὼ ἐσκόπευα νὰ πάω μὲ τὸ στράτευμα τοῦ κόντε-Μάγικου. Πῆγα λοιπὸν μὲ τἄλογό μου. Ὁ κόντε-Μάγικος μ' ἔβαλε ἀρχηγὸ μιᾶς ἴλης οὐσσάρων. Καὶ μὲ τοὺς γενναίους αὐτούς, καθὼς καὶ μὲ τὸ θαυμάσιο πολεμικὸ ἄλογό μου, ἔκανα πολλὰ ἀντραγαθήματα, ποὺ μᾶς ἐδόξασαν. Δὲν μπορῶ βέβαια οὔτε θυμοῦμαι, νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μόνο ἕνα περιεργότατο ποὺ μοῦ συνέβηκε ὅταν, μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ στρατεύματος, κυνήγησα τοὺς Τούρκους στὸ Ὀτσακώφ. Περιμένετε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΡΙΦΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΝ Ἰανουάριο τοῦ 1921, ὅταν πέθανε ὁ Νικόλαος Πολίτης, σᾶς ἔγραφα μιὰ Ἐπιστολὴ γιὰ τὸν μεγάλο αὐτὸ σοφό, ποὺ τόσα τοῦ χρωστᾷ ἡ Νεοελληνικὴ Ἐπιστήμη δσα κι' ἡ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία. Γιατὶ αὐτὸς θεμελίωσε στὴν Ἑλλάδα μιὰ καινούργια τότε Ἐπιστήμη, τὴ ***Λαογραφία*** καὶ μὲ τὶς συλλογές του, μὲ τὶς μελέτες του ἀπάνω στὰ ἤθη κι' ἔθιμα, στὶς παραδόσεις, στὶς δοξασίες, στοὺς θρύλους, στὰ παραμύθια, στὰ τραγοῦδια καὶ στὶς παροιμίες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπηρέασε τὴ Λογοτεχνία μας, τὴ ζωογόνησε, τὴ δυνάμωσε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ πάρη ***χρῶμα τοπικό,*** ψυχὴ δική της,—νὰ γίνη δηλαδὴ ἑλληνικὴ ἀπὸ μιὰ μίμηση τῶν ξένων ποὺ ἦταν ὥς τότε. Κι' ἀνακατεύοταν πολὺ μὲ τοὺς λογοτέχνες ὁ Νικόλαος Πολίτης. Ἕναν καιρὸ μάλιστα διεύθυνε καὶ τὴν «Ἑστία», τὸ καλύτερο περιοδικὸ τῆς ἐποχῆς. Ἔτσι ἡ ἐπίδρασή του ἦταν πιὸ ἄμεση. Γι' αὐτὸ καὶ ἕνα ὡραῖο σονέττο ποὺ ἀφιέρωσε στὴ μνήμη του, ὁ Δροσίνης τοῦ λέει:

Μάγος, προφήτης, ὁδηγός μας,—ὅμως
Ἀπ' τὴ ζωὴ μακρύτερος ὁ δρόμος
Κι' ἄξαφνα στάθηκες μισοδρομίς.

Τιμὴ καὶ δόξα πῶς ὁ πρῶτος ἦσουν!
Ἀκολουθῶντας ἄλλοι θὰ πατήσουν
Ὅπου δὲ φτάσαμε *μαζί σου ἐμεῖς.*

Τελευταία, ἡ «Λαογραφικὴ Ἑταιρεία», τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ ἵδρυμα τοῦ Νικολάου Πολίτη, ἔβγαλε γιὰ μνημόσυνό του ἕναν ὁλάκερο τόμο τοῦ Δελτίου της. Ὁ τόμος αὐτός, μεγαλοπρεπέστατος, περιέχει στὴν ἀρχὴ τὴν εἰκόνα του μὲ τὸ σονέττο ἐκεῖνο τοῦ Δροσίνη, τὴ βιογραφία του, κατάλογο ὅλων του τῶν ἔργων,—εἰκοσιτέσσερες σελίδες πιάνει αὐτὴ ἡ βιβλιογραφία!—κι' ὕστερα ἕνα πλῆθος ἐπιστημονικὰ ἄρθρα,—ἔτσι συνειθίζεται σ' αὐτὰ τὰ «μνημόσυνα» τῶν σοφῶν, — ποὺ τὰ ἔστειλαν ἐπίτηδες μαθητὲς καὶ θαυμαστὲς τοῦ Πολίτη, ὅλο ἐπιστήμονες, δικοί μας καὶ ξένοι. Ἀπ' ὅλ' αὐτά, διάβασα μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρο τὴν ἐκτενῆ καὶ λεπτομερέστατη βιογραφία, γραμμένη ἀπὸ τὸν κ. Στίλπωνα Ἰωαννίδη, διευθυντὴ τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου. Καὶ μὲ σταμάτησε μιὰ ἀπρόοπτη λεπτομέρεια: Ὁ Νικόλαος Πολίτης, ὁ μεγάλος αὐτὸς σοφός, ὁ θεμελιωτὴς μιᾶς Ἐπιστήμης, ὁ ζωογονητὴς μιᾶς Λογοτεχνίας, ὅταν ἦταν παιδί, ἔφηβος καὶ ***νέος ἀκόμα,*** καταγινόταν πολὺ μὲ τὰ περιοδικὰ καὶ τοῦ ἄρεσε,—τί νομίζετε;—νὰ λύνη τὰ αἰνίγματά τους ἢ νὰ συνθέτη καὶ νὰ τοὺς στέλνη δικά του!

Ἰδοὺ τί λέει ὁ βιογράφος αὐτολεξεί: «... Ἦσαν δὲ τὰ βιβλία ταῦτα (ποὺ διάβαζε ὁ Πολίτης ὅταν ἦταν δεκατριῶ χρονῶν,) πρωτίστως τὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, ἡ ***Χρυσαλλίς***, ἡ ***Ἐφημερὶς τῶν Φιλομαθῶν***, ἡ ***Ἑβδόμη***, τὸ ***Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον*** τοῦ Ἀσωπίου, ἡ ***Ἀποθήκη τῶν Ὠφελίμων Γνώσεων***, προπάντων δὲ ἡ ***Πανδώρα***, τὴν ὁποίαν καὶ ὀνομάζει κάπου εἰς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ ***σπουδαιότατον περιοδικὸν σύγγραμμα.....*** Πλὴν δὲ τῶν σοβαρωτέρων τούτων ἀσχολιῶν, εὐχαρίστως ἠσχολεῖτο καὶ μὲ τὴν σύνθεσιν ἢ λύσιν ***αἰνιγμάτων, γρίφων καὶ τῶν τοιούτων,*** ὧν πολλὰ καὶ τότε καὶ κατόπιν ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ περιοδικά.» Καὶ πιὸ κάτω: «Ταυτοχρόνως μὲ τὴν δημοσίευσιν τοῦ μεγαλυτέρου τούτου ἔργου, («Μελέτη ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων»), ἐξηκολούθει δημοσιεύων καὶ πλεῖστα ἄλλα εἰς διάφορα περιοδικά, ὡς εἶναι ὁ ***Παρθενών***, ἡ ***Ἀνατολικὴ Ἐπιθεώρησις*** καὶ προπάντων ἡ ***Ἑστία***, οὐ μόνον ἐπιστημονικά, ἀλλὰ καὶ μεταφράσεις ξένων λογοτεχνημάτων, ***ἔτι δὲ καὶ γρίφους καὶ αἰνίγματα.*** Καὶ πότε αὐτό; "Οχι πιὰ ὅταν ὁ Πολίτης ἦταν 13 ἢ 15 χρονῶν παιδί, ἀλλὰ τὸ 1871, ὅταν ἦταν εἴκοσι χρονῶ νέος!

Γι' αὐτὸ σὲ μιὰ προηγούμενη Ἐπιστολή μου, ὅπου μιλοῦσα γιὰ τὸ Χαρίλαο Τρικούπη, εἶπα ὅτι, ἂν στὸν καιρό του ἔβγαινε ἡ Διάπλασις, καθόλου ἀπίθανο νὰ τῆς ἔστελνε κι' αὐτὸς αἰνίγματα ἢ τοὐλάχιστο λύσεις. Εἶχα παράδειγμα τὸ Νικόλαο Πολίτη ποὺ, καθὼς μάθαινα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴ βιογραφία του, καταγινόταν ὥς ἐκεῖνη τὴν προχωρημένη ἡλικία μὲ τέτοια πράγματα, ποὺ ἄλλοι τὰ θεωροῦν ἐλαφρὰ κι' ἄσκοπα ἀκόμα καὶ γιὰ μικρὰ παιδιά! Τί λέω; Μὴ δὲν ἄκουσα παιδαγωγοὺς νὰ τὰ θεωροῦν καὶ βλαβερά, νὰ λένε πῶς ***κουτιαίνουν*** τὰ παιδιά; Ναί, ναί, τὰ αἰνίγματα, οἱ γρίφοι, οἱ πνευματικὲς Ἀσκήσεις! Βλέπετε ὅμως ὅτι ἀπεναντίας τὰ ξυπνοῦν. Κι' ἡ εὐχαρίστηση μάλιστα ποὺ αἰσθάνουνται τὰ παιδιὰ νὰ καταγίνουνται μ' αὐτά,—νὰ λύνουν ἕνα γρῖφο, νὰ φτιάνουν ἕνα αἴνιγμα, νὰ ἐπινοοῦν ἕνα καινούργιο εἶδος,—μαρτυρεῖ πνεῦμα πρῴϊμο, ζωηρό, ἔξυπνο, ἐρευνητικό, φιλοπερίεργο, ἐφευρετικό, ἱκανὸ γιὰ τὰ πιὸ δύσκολα καὶ κάποτε γιὰ τὰ πιὸ ὑψηλά. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ παράδειγμα ἑνὸς Νικολάου Πολίτη εἶναι τόσο τρανό, ποὺ δὲν χρειάζεται κι' ἄλλο!

Ὅσοι λοιπὸν ἀπὸ σᾶς ἔχετε τὴ «μανία» τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων κι' αἰσθάνεστε καμμιὰ φορὰ τὴν ἀνησυχία, τὴν τύψη, μήπως δὲν καταγίνεστε σὲ κάτι καλό, σοβαρὸ καὶ χρήσιμο, ἢ ἀκοῦτε ἄλλους νὰ σᾶς λένε πῶς αὐτὰ κουτιαίνουν ἢ εἶναι γιὰ κουτούς,—νὰ θυμᾶστε τὸ Νικόλαο Πολίτη, τὸ μεγάλο σοφό, ποὺ ὥς εἴκοσι χρονῶ νέος, σοφὸς κι' ἀπὸ τότε, ἐδημοσίευε στὰ περιοδικὰ «αἰνίγματα, γρίφους καὶ τὰ τοιαῦτα» ...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Κι' ἡ κυρία Λάντη τράβηξε κοντά της τὴν Ἀνθούλα καὶ τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια.

—Θέλεις νὰ μάθης καμμιὰ ἐργασία; τὴ ρώτησε.

—Δὲν πιστεύω νἄχω καιρό, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή. Ποιὸς θὰ περιποιηται τὸν πατέρα μου;

—Μ' ἂν κι' ὁ πατέρας σου ἔβρισκε καμμιὰ θέση ἄλλοῦ;

—Ἄλλοῦ; Νὰ μὴν εἴμαστε πιὰ μαζί;.. Δὲ θέλω νἀφήσω μονάχο τὸν πατέρα μου. Κι' ἐκεῖνος θἄναι λυπημένος μακριὰ μου. Ἀλήθεια, πατέρα;

—Ὦ ναί, κυρία, εἶπε ὁ Φραντὴς σκουπίζοντας δυὸ δάκρυα ποὺ ἔμεναν στὶς βλεφαρίδες του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγε ὁ Θάνος. Στιγμὴ δὲ μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς τὴν Ἀνθούλα!

—Μὴν ἀνησυχῆς, κὺρ Φραντή, μὴ χολοσκάνης κι' ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Συμπαθῶ τὴν κόρη σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴ στείλης τὴν ἐρχόμενη Πέμτη στὸ σπίτι.

—Ἄ, κυρία! ὥς τὴν Πέμτη μπορεῖ νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσουμε πιά!..

—Ἔ, ποιὸς ξέρει, κὺρ-Φραντή! Ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει τοὺς φτωχοὺς νὰ χαθοῦν. Αὐτό, νομίζω, δὲν ἔλεγες πρὸ ὀλίγου;

—Ἄ! τἀκούσατε λοιπόν, κυρία;

—Ναί, ναί... Στεῖλε μοῦ τὴν κόρη σου στὸ σπίτι, τὴν Πέμτη, καὶ μὴ σὲ μέλη.

Κι' ἡ κυρία σηκώθηκε, φίλησε τὴν Ἀνθούλα καὶ στὰ δυὸ μάγουλα,—ὄχι ἔτσι, στὰ ψέμματα, ἀλλὰ μ' ὅλη τὴ τὴν καρδιά,—κι' ἔπειτα πλησίασε τὰ λουλούδια.

—Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι! εἶπε. Σύ, μικρή μου, τὰ μάζεψες;

—Μάλιστα, κυρία... ἐπειδὴ μοῦχατε πῆ πῶς σκοπεύατε νἄρθητε...

—Ἄ, γιὰ μένα λοιπὸν τὰ μάζεψες;

—Ναί... μὰ δὲν ἀξίζουν γιὰ σᾶς... εἶναι κι' αὐτὰ φτωχὰ λουλούδια τοῦ χωραφιοῦ...

—Εἶναι ὅμως ὡραῖα! Καὶ τὰ παίρνω! Φέρε μοῦ τα στάμάξι μου, γιὰ νὰ μὴ λερώσω τὸ φόρεμά μου.

Ἄ, πόσο χάρηκε ἡ Ἀνθούλα! Ποτὲ δὲν ἐφανταζόταν πῶς ἡ ἀρχόντισσα ἐκείνη θὰ καταδεχόταν νὰ πάρη τὰ λουλούδια της, ποὺ αὐτὴ δὲν τόλμησε νὰ τῆς τὰ προσφέρη.

Κι' ὅμως ὄχι μόνο τὰ πῆρε, ἀλλὰ καὶ τὴ φίλησε. Μὲ πόση ἔκπληξη θἄκουγε αὐτὰ ὅλα ὁ Γιάννης ὅταν θὰ τοῦ τἄλεγε!

Ἡ Ἀνθούλα ἀκολοῦθησε τὴν κυρία Λάντη ὥς τἀμάξι κι' ἐκεῖ τῆς ἔδωσε τὰ λουλούδια της.

—Ἔγειν ε, τι εἶπα; ρώτησε ἡ κυρία τὸν ὑπηρέτη τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς ἔκλεινε τὴ θυρίδα τοῦ ἀμαξιοῦ.

—Μάλιστα, κυρία, τελείωσε.

Ὁ ὑπηρέτης ἀνέβηκε στὸ κάθισμά του κοντὰ στὸν ἀμαξᾶ. Καὶ τἄλαγα ξεκίνησαν μὲ καλπασμό.

—Μὴν ξεχάσης νἀρθῆς τὴν Πέμτη, Ἀνθούλα! φώναξε ἡ κυρία Λάντη.

Καὶ τἀμάξι χάθηκε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου.

Ἡ μικρὴ στάθηκε κεῖ ἔξω καὶ συλλογιζόταν. Ξανάβλεπε μπροστά της τὴν ὡραία ἐκείνη μορφὴ καὶ ξανάκουγε τὴ γλυκειὰ φωνή, ποὺ εἶχε φωτίσει τὸ φτωχόσπιτο κι' εἶχε διώξει τὴ λύπη ποὺ εἶχε φέρει ὁ κακὸς ἐκεῖνος Θάνος. Τί διαφορετικοὶ ποὺ ἦταν οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμο! Τώρα τὄβλεπε καλὰ ἡ Ἀνθούλα. Ἄλλοι, ὡραῖοι καὶ καλοί, ἔκαναν εὐτυχισμένους ἐκείνους ποὺ πλησίαζαν· ἄλλοι, κακοὶ κι' ἄσχημοι, δὲν κοιτάζαν παρὰ πῶς νὰ βλάψουν καὶ νὰ λυπήσουν τὸν πλησίον...

Ἄξαφνα ἡ Ἀνθούλα ἄκουσε πίσω της μιὰ φωνή:

—Ἄ, νὰ ἡ μικρὴ τοῦ κὺρ-Φραντή. Στὸ σπίτι σας πάω, κορίτσι μου. Μοῦ δίνεις τὸ χέρι σου νὰ πάμε μαζί;

Ἦταν δυνατό; Ἡ Ἀνθούλα δὲν πίστευε τὰ μάτια της καὶ ταὐτιά της. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ τῆς μιλοῦσε μὲ τόση γλύκα καὶ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάση, ἦταν ὁ κὺρ Θάνος!

—Ποῦ τὴ γνώρισες αὐτὴ τὴν πλούσια κυρία; τῆς ἔλεγε. Ἔχεις τύχη, γιατὶ σἀγαπᾷ. Ὁ πατέρας σου εἶναι ἀκόμα στὸ σπίτι;

Ἡ Ἀνθούλα περπατοῦσε στὸ πλάϊ του, δὲ θέλησε ὅμως νὰ τοῦ δώση τὸ χέρι της.

—Ναί.

—Τί ξερὸ ξερὸ *ναὶ* εἶν' αὐτό; Δὲν θὰ μάλλιαζε δὰ ἡ γλῶσσα σου ἂν μοῦλεγες: «μάλιστα, κὺρ-Θάνο, στὸ σπίτι εἶναι!» Ἂς εἶναι ὅμως. Δὲ μοῦ λὲς τώρα, γνωρίζετε πολὺν καιρὸ αὐτὴ τὴν κυρία;

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἀποκρίθηκε· τάχυνε μόνο τὸ βῆμα της γιὰ νὰ φτάσουν πιὰ γρήγορα.

—Χμ! ἔκαμε ὁ κὺρ-Θάνος· μονάχα νὰ κλαῖς ἐσὺ ξέρεις... Ἔ, δὲν πειράζει! Κι' ἔτσι ἔχεις τύχη...

Ἔφτασαν στὸ σπιτάκι. Ὁ κὺρ-Θάνος ἔσπρωξε τὴν πόρτα.

—Κὺρ-Φραντή, εἶπε, ἄλλαξα γνώμη. Ἀφοῦ ἔχεις τόσο πλούσιους φίλους ποὺ σὲ προστατεύουν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσης κι' ἄλλα λεφτά. Νά, πάρε τὴν ἀπόδειξη ἐξοφλημένη.

—Κοροϊδεύεις τώρα; ἔκαμε σαστισμένος ὁ κὺρ-Φραντῆς.

—Ἐγὼ δὲν κοροϊδεύω ἀνθρώπους ποὺ πληρώνουν. Τὰ ἐξήντα φράγκα μου τὰ πῆρα. Ἐξοφλήσαμε.

—Μὰ ποιὸς σοῦ τἄδωσε;

—Τί σὲ νοιάζει; Πάρε τὴν ἐξόφλησή σου καὶ σώπα... Ἀλήθεια, δὲ μὲ συσταίνεις καὶ μένα σ' αὐτὸ τὸ ἀρχοντικό, νὰ τοὺς προμηθεύω ἀλεύρι, πουλερικὰ κι' ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται; Σὲ παρακαλῶ, φίλε μου Φραντή, πὲς ἕναν καλὸ λόγο καὶ γιὰ μένα.

—Μά... ἐσὺ τώρα-δὰ ἤθελες νὰ μὲ βγάλης ἀπ' τὸ σπίτι καὶ νὰ μὲ πετάξης στοὺς δρόμους, κι' ἔχεις μούτρα, κὺρ-Θάνο, νὰ μοῦ ζητᾷς καὶ χάρη;

—Ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε ὁ κὺρ-Θάνος. Ξεχνᾷς λοιπὸν πῶς δέχτηκα τὸ ἕνα τρίτο ἀπ' τὰ χρωστούμενα καὶ σοῦδωσα γιὰ τἄλλα προθεσμία; Ἄ, μὴν εἶσαι ἀχάριστος, κὺρ-Φραντή! Ἡ ἀχαριστία εἶναι κακὸ πράμμα!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ποὺ ἴσως δὲν τὰ πίστευε κι' ὁ ἴδιος, ὁ κὺρ-Θάνος ἔφυγε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ θυμό.

—Ὁρίστε! εἶπε ὁ κὺρ-Φραντὴς στὴν κόρη του. Τώρα μοῦ κάνει καὶ τὸν εὐεργέτη. Καὶ θέλει νὰ τὸν συστήσω στὸ ἀρχοντικὸ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ἀμ' δέ; Ἂς περιμένη! Μὰ ποιὸς νὰ τοῦδωσε τὰ λεφτά;..

—Ἡ κυρία Λάντη, πατέρα, μᾶς ἔκανε κι' αὐτὴ τὴν καλοσύνη. Τὴν εἶδα ἐγὼ ποὺ μίλησε τοῦ ὑπηρέτη. Θὰ τὸν ἔστειλε νὰ πληρώση τὸν κὺρ-Θάνο... Πατέρα, σήμερα ποὺ εἴμαστε χαρούμενοι, μοῦ κάνεις καὶ μένα μιὰ χάρη;

—Λέγε, κόρη μου, τί θέλεις;

—Ἔλα νὰ πάμε μαζί, νὰ ἰδοῦμε τὴ μητέρα τοῦ Γιάννη... Δὲν ξέρεις τί καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι ὅλοι τους!

—Καὶ δὲν μοῦ λές, ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη;

—Εἶναι μιὰ περίφημη νοικοκυρά! Ἐσὺ δὰ ξέρεις τί ὡραῖες τυρόπηττες ποὺ κάνει... Ὁ ἄντρας της ἔχει δικό του σπίτι καὶ δικά του χωράφια. Ἀπὸ ζωντανὰ δά, ἄλλο τίποτα!.. Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη μ' ἔμαθε ὅσα ξέρω. Καὶ θὰ μοῦ μάθη κι' ἄλλα πολλά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΑΣΕΩΣ,,

1) ΙΩΑΝΝΑ Χ. ΠΑΣΣΑΛΙΔΟΥ *(Πονεμένο Χαμόγελο)* ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Α' Βραβεῖον 194ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων. — 2) ΕΛΠΙΣ Γ. ΜΙΧΙΑΛΗ *(Τσιγγάνα)* ἐν Κωνσταντινουπόλει. Α' Βραβεῖον 199ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων. — 3) ΝΙΚΟΣ Ι. ΚΥΛΠΑΣΗΣ *(Κατεργάρης)* ἐν Ἀγρινίῳ. Α' Βραβεῖον 195ου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων. — 4) ΝΙΚΟΣ Κ. ΛΥΣΙΩΤΗΣ *(Μελαψὸ Σκαλωτάκι)* ἐν Λάρνακι Κύπρου. Β' Βραβεῖον 82ου Διαγων. Ξεσταυρώματος. — 5) ΦΟΙΒΟΣ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ *(Δεοντόπαρδο Κυπριόπουλο)* ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου. Α' Βραβεῖον 194ου Διαγων. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΕΦ. Γ'. (Συνέχεια ἐκ σελ. 102)

Σημείωσις α'.—"Οταν γράφη κανεὶς πολλὲς καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματός του πρέπει νὰ τὶς **ἀνακεφαλαιώνῃ** μὲ τὰ ποσὰ ποὺ στέλνει γιὰ τὴν καθεμιὰ καὶ μὲ τὴν ἄθροιση, π: χ:

Γιὰ τὸ νέο μου ψευδώνυμο δρ. 5.
Γιὰ τὰ φύλλα 5 καὶ 8 τοῦ 1922 » 2.
Γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1901 » 50.
Γιὰ συνδρομὴ τοῦ τάδε » 40.
'Εμβάζω τὸ ὅλον δρ. 97

μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ 14,850 ταχυδρομικὴ 'Επιταγή (ἢ ἐσωκλείστως εἰς χαρτονόμισμα.)

Σημείωσις β'. — 'Εκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς παραγγελίες κι' ἀπ' ὅ,τι ἄλλο θέλει νὰ πῇ στὴ Διάπλαση ὁ συνδρομητής, τὸ γράμμα του δὲν πρέπει νἄχῃ μαζὶ οὔτε Π. Πνεῦμα ἢ Μικρὴ 'Αγγελία γιὰ δημοσίευση, οὔτε ἀπάντηση σὲ Διαγωνισμό, οὔτε κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, οὔτε τίποτα τέτοιο. 'Ολ' αὐτὰ μποροῦν βέβαια νὰ εἶναι **ἐσώκλειστα** στὸ ἴδιο γράμμα, ἀλλὰ τὸ κάθε τί πρέπει νὰ εἶναι γραμμένο **χωριστά**, μόνο του, σὲ ἄλλο χαρτί, καὶ κάθε χαρτὶ πάλι πρέπει νἄχῃ ἀπὸ πάνω τὸ ψευδώνυμο καὶ τὄνομα ἐκείνου ποὺ τὸ στέλνει, ὅπως καὶ τὸ γράμμα. — "Οταν αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ γράφωνται χωριστὰ, εἶναι γραμμένα μέσα στὸ γράμμα, **πᾶνε χαμένα**. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλασις, κάθε τί ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστά, ἄλλοῦ τὰ γράμματα, ἄλλοῦ τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἄλλοῦ τοὺς Διαγωνισμοὺς κτλ.

5'. — Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλασι, ὅταν τὰ στέλνῃ κανεὶς μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο, πρέπει νὰ τὰ ζυγίζῃ καὶ νὰ βάζῃ σωστὸ τὸ **γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.** Γράμματα, ἢ ὅ,τι ἄλλο χωρὶς γραμματόσημο ἢ μὲ «ἀνεπαρκὲς» ἡ Διάπλασις δὲν μπορεῖ νὰ πλερώνῃ γιὰ νὰ τὰ παίρνῃ καὶ μένουν στὸ Ταχυδρομεῖο «ἀνεπίδοτα».

6. — Ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ φανερὰ σ' **ὅλα γενικῶς τὰ γράμματα** τῶν παιδιῶν της. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι σ' ἄλλα ἀπαντᾷ γρηγορότερα ἢ ἐκτενέστερα, καὶ σ' ἄλλα ἀργότερα ἢ συντομότερα. Σ' ἕνα γράμμα π: χ: ποὺ ἔχει καὶ παραγγελίες, ἀπαντᾷ ἀργότερα παρὰ σ' ἓν' ἄλλο ποὺ δὲν ἔχει· (γιατὶ πρῶτα πρέπει νὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ παραγγελίες) καὶ σ' ἕνα γράμμα ποὺ ζωτᾷ κάτι σπουδαῖο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ κι' ἄλλα τὰ παιδιά, ἀπαντᾷ ἐκτενέστερα παρὰ σ' ἓν' ἄλλο ποὺ ζητεῖ ἀδιάφορες γιὰ τοὺς ἄλλους πληροφορίες ἢ κάνει μόνο παραγγελίες.

7. — 'Από τὰ γράμματα λοιπὸν ποὺ λαβαίνει καθ' ἑβδομάδα, ἡ Διάπλασις ξεχωρίζει ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ στὴν 'Αλληλογραφία της μὲ ὁλόκληρο παράγραφο. 'Επειδὴ ὅμως αὐτὰ εἶναι συνήθως πολλά, τοὺς ἀπαντᾷ **μὲ τὴ σειρὰ ποὺ τὰ λαβαίνει**, κι' ἅμα ἐξαντληθῇ ὁ χῶρος ποὺ ἔχει διαθέσιμο σὲ κάθε φύλλο γιὰ παραγράφους, τἄλλα ποὺ μένουν τἀναφέρει ἁπλῶς σ' ἕνα γενικὸ παράγραφο ποὺ ἀρχίζει ἔτσι: «**Ὡραίας Ἐπιστολὰς** μοῦ ἔστειλαν κλπ.» "Οσο γιὰ τὰ γράμματα ποὺ δὲν χρειάζονται ἐκτενῆ ἀπάντηση, τοὺς ἀπαντᾷ μὲ λίγα λόγια στὸ καθένα, σ' ἕναν ἄλλο γενικὸ παράγραφο, ποὺ ἀρχίζει ἔτσι: '**Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τ.ς κτλ.**»

Σημείωσις α':—Καμμιὰ φορὰ καὶ μιὰ «ὡραία ἐπιστολὴ» περνᾷ στὸ «'Η Διάπλασις ἀσπάζεται», ὅταν ἔρθῃ ἡ σειρὰ τῆς ἀφοῦ τελειώσει ὁ κῶρος τῶν παραγράφων κι' ἂν ἔχῃ κάποια ἐρώτησῃ ποὺ πρέπει ἀφεύκτως νὰ λάβῃ ἀπάντησῃ, ἔστω καὶ μὲ λίγα λόγια. 'Επίσης, **ὅταν** πολλοὶ ἔχουν νὰ λάβουν τὴν ἴδια σύντομη ἀπάντησῃ, *(βλαβερὰ, ἔστειλα, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα κτλ.)* ἀναφέρονται ὅλοι μαζὶ σὲ παράγραφους γενικοὺς στὸ τέλος.

Σημείωσις β'.—Πολλὲς φορές, ἡ δημοσίευση μιᾶς Μικρῆς Ἀγγελίας, ἢ μιᾶς πρότασης γ' ἀνταλλαγὴ Μ Μυστικῶν κτλ. εἶναι ἀρκετὴ ἀπάντησῃ σ' ἕνα σύντομο γράμμα ποὺ δὲν ἔχει παρ' αὐτὴν τὴν παραγγελία Μὰ καὶ τότε ἀκόμα, ἂν ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, τὸ ψευδώνυμο τοῦ συνδρομητοῦ ποὺ ἔγραψε, ἀναφέρεται στὸ τέλος τῶν ἀσπασμῶν.

Σημείωσις γ'.—Στὴν 'Αλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως» δημοσιεύονται ἐπίσης διάφορες δηλώσεις καὶ συστάσεις τῆς πρὸς ὅλους, οἱ 'Εγκρίσεις κι' ἀνανεώσεις τῶν Ψευδωνύμων (βλ. Κεφ. Β'.) οἱ προτάσεις τῶν Μικρῶν Μυσικῶν (βλ. πιὸ κάτω, Κεφ. Δ',) οἱ 'Εγκρίσεις καὶ 'Απορρίψεις κομματιῶν γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας (βλ. πιὸ κάτω Κεφ. Ζ'), τὰ Δελτία τῶν 'Εράνων κτλ.

Σημείωσις δ'.—Μετὰ τὴ δημοσίευση τοῦ 'Οδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, ἡ Διάπλασις δὲν ἀπαντᾷ στὴν 'Αλληλογραφία της γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ 'Οδηγός, ἀλλὰ παραπέμπει σ' αὐτόν. 'Επίσης δὲν ἀπαντᾷ σ' ἀνώνυμα γράμματα. 'Επίσης δὲν ἀπαντᾷ ποτὲ ὅταν τὴ ρωτοῦν τὶ ψευδώνυμο ἔχει ὁ δεῖνος ἢ ποιὸς ἔχει τὸ τάδε ψευδώνυμο. Οὔτε δίνει **διευθύνσεις συνδρομητῶν της** σὲ κανένα. "Οσο γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἔχουν ψευδώνυμο, ἂν τῆς γράψουν, μπορεῖ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ μιὰ-δυὸ φορὲς στὴν ἀρχή. **Τακτικὴ ὅμως 'Αλληλογραφία χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται.**

8.—'Εκτὸς ἀπὸ τὴν 'Αλληλογραφία μὲ τὴ Διάπλασι, οἱ συνδρομηταί της μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν καὶ μετοξύ τους. 'Η ἐπικοινωνία αὐτὴ γίνεται α') μὲ τὶς **Μικρὲς 'Αγγελίες** β') μὲ ἰδιαίτερη μετοξὺ συνδρομητῶν **'Αλληλογραφία** καὶ γ') μὲ τὰ **Μικρὰ Μυστικά.**

9.—Στὴ στήλη τῶν Μικρῶν 'Αγγελιῶν μπορεῖ ὁ συνδρομητὴς νὰ δημοσιεύῃ μὲ πληρωμὴ (βλ. πιὸ κάτω τὸ τιμολόγιο), ὁποιαδήποτε ἐρώτησῃ, πληροφορία, πρότασῃ κτλ.—μὲ τὴν ἔγκρισῃ πάντα τῆς Διαπλάσεως, - εἴτε πρὸς ἕνα συνάδελφό του, εἴτε πρὸς πολλούς, εἴτε πρὸς ὅλους. Καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο μπορεῖ νὰ λαβαίνῃ ἀπάντησῃ στὴν ἐρώτησῃ ἢ στὴν πρότασῃ του κι' ἢ ἀνεπόκρισῃ αὐτή, μ' ἕνα ἢ πολλούς, νὰ ἐξακολουθῇ.

10.—Γιὰ κάθε Μικρὴ 'Αγγελία, ὅταν ἔχῃ μόνο ὡς δέκα λέξεις, μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα, ὁ συνδρομητὴς πληρώνει δρ. 4. (Εἶναι **ὁ ἐλάχιστος ὅρος.** Δηλαδὴ καὶ μιὰ μόνο λέξη νὰ ἔχῃ ἢ 'Αγγελία, πληρώνει κανεὶς 4 δρ. σὰ νὰ εἶχε δέκα λέξεις.) Γιὰ Μικρὴ 'Αγγελία μὲ περισσότερες ἀπὸ δέκα λέξεις, πληρώνει 40 λεπτὰ τὴ λέξη. Κι' ὅταν ἡ λέξη εἶναι μὲ πλάγια στοιχεῖα, 50 λεπτά, καὶ μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα λεπτὰ 70. 'Ο χωριστὸς στίχος (ἔστω κι' ἀπὸ μιὰ λέξη) στοιχίζει δρ. 2.

Σημείωσις α':—Σύμφωνα μὲ τἀνωτέρω, γιὰ μιὰ τέτοια 'Αγγελία:

«'Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ ἀπ' εὐθείας, μὲ ΟΛΟΥΣ τοὺς συνδρομητὰς τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Δίνω: Ν. Φλιμὸν (διὰ Γιῶργον) p. r. Θεσσαλονίκην.
ΝΙΚΟ, ἔφυγες;
Χαιρετᾶ τὸν Διαπλασόκοσμο!
ΓΕΩΡΓΟΣ.»

ὁ Γεῶργος ποὺ τὴ στέλνει νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει νὰ στείλῃ, μαζὶ τὸ κείμενο τῆς 'Αγγελίας, καθαρογραμμένο σὲ χωριστὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἀντίτυπο τῆς δημοσιεύσεως, δρ. 15,30. Γιατὶ ἡ 'Αγγελία αὐτὴ ἔχει: 19 λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα=δρ. 7,60· δύο λέξεις μὲ πλάγια=δρ 1, μίαν μὲ κεφαλαῖα=λεπ. 70 καὶ τρεῖς χωριστοὺς στίχους=δρ. 6. Τὸ ὅλον 15,30.—'Η ἴδια 'Αγγελία, ἂν ἦταν ὅλη στὴ σειρά, σὲ μιὰ παράγραφο δηλαδὴ καὶ μὲ τὰ ἴδια ἁπλὰ στοιχεῖα, θὰ ἐστοίχιζε μόνο δρ. 11,20 (28 λέξεις πρὸς 40 λεπτά.)

Σημείωσις β'.—Τὰ ἄρθρα, οἱ ἀριθμοί, τἀριθμητικὰ σημεῖα κτλ στὶς Μικρὲς 'Αγγελίες λογαριάζονται σὰ λέξεις. "Οσο γιὰ τὰ ποιήματα, αὐτὰ βέβαια ἀποτελοῦνται ἀπὸ **στίχους χωριστοὺς** πρὸς 2 δρ. ὁ **ἕνας**· ὥστε γιὰ ἕνα τετράστιχο πρέπει κανεὶς νὰ πληρώσῃ δραχμὲς 8, γιὰ ἕνα ὀκτάστιχο 16, καὶ καθεξῆς. Μόνον ὅταν τὸ ποίημα δημοσιεύεται στὴ σειρά, σὰν πεζό, πληρώνεται μὲ τὴ λέξη

Σημείωσις γ'.—"Οσοι δὲν εἶναι οὔτε συνδρομηταί, οὔτε ἀδέλφια συνδρομητῶν πληρώνουν γιὰ τὶς Μικρὲς 'Αγγελίες **τὰ διπλᾶ**: 8 δραχμὲς ὁ ἐλάχιστος ὅρος, 80 λεπτὰ ἢ λέξη κτλ.

11.— Οἱ Μικρὲς 'Αγγελίες, συνδρομητῶν καὶ μή, γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν, δὲν ἀρκεῖ νὰ συνοδεύονται μόνο ἀπὸ τὸ ἀντίτυπο: **πρέπει καὶ νὰ ἐγκριθοῦν ἀπὸ τὴ Διάπλασι.** 'Ασχημες, ἄκοσμες, ἀπρεπεῖς, ὑβριστικὲς Μικρὲς 'Αγγελίες **δὲν δημοσιεύονται** ὅσο καὶ νὰ πληρωθοῦν.

12.—'Η ἰδιαίτερη μεταξὺ συνδρομητῶν 'Αλληλογραφία γίνεται κατὰ δύο τρόπους: "Η ἀπ' εὐθείας· ἢ μέσο τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει καμμιὰ εὐθύνη. Τὴν ἀφίνει στοὺς ἴδιους ποὺ ἀλληλογραφοῦν καὶ στοὺς γονεῖς τους. "Οποιος θέλει δηλαδὴ μπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ στὶς Μικρὲς 'Αγγελίες: «Ζητῶ 'Αλληλογραφία μὲ τὸν Τάδε καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ δηλώσῃ τὴ διεύθυνσή του γιὰ νὰ τοῦ γράψω». Κι' ἂν ὁ Τάδε γνωρίζῃ κι' ἐμπιστεύεται τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ κάνει τὴν πρότασῃ, ἢ ἂν ἔχῃ τὴν ἄδεια τῶν γονέων του νἀλληλογραφῇ ἐλεύθερα, ἢ ἂν εἶν' ἐνήλικος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄδεια, μπορεῖ, μὲ Μικρὴ 'Αγγελία ἐπίσης, νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ: «Δέχομαι εὐχαρίστως. Γράψε μου στὴ διεύθυνση δεῖνα». Κι' οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀρχίζουν τὴν ἀλληλογραφία τους καὶ τὴν ἐξακολουθοῦν ὅσο τοὺς ἀρέσῃ, χωρὶς ἡ Διάπλασις νὰ ἔχῃ οὔτε κἂν γνῶσῃ.

13.—Στὴ δεύτερη ὅμως περίπτωσῃ, ἡ Διάπλασις ἔχει ὅλη τὴν εὐθύνη. Γιὰ τοῦτο, μέσο τοῦ γραφείου της, δὲν ἐπιτρέπεται 'Αλληλογραφία **παρὰ μόνο μεταξὺ ὁμοφύλων.** Τἀγόρια μποροῦν νἀλληλογραφοῦν μὲ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια μὲ κορίτσια. Καὶ πάλι τὰ γράμματα πρέπει νὰ στέλλωνται στὴ Διάπλαση **ἀνοικτά**, γιὰ νὰ τὰ διαβάζῃ καὶ, ἂν τὰ ἐγκρίνῃ, νὰ τὰ διαβιβάζῃ. Γιὰ τὴ διαβίβασῃ κάθε γράμματος ὁ συνδρομητὴς πρέπει νὰ ἐσωκλείῃ γραμματόσημο 3 δραχμῶν. Κι' οἱ προτάσεις τῆς ἰδιαίτερης αὐτῆς 'Αλληλογραφίας τῶν Συνδρομητῶν γίνονται ἐπίσης μὲ Μικρὲς 'Αγγελίες. (π: χ: «'Ο **Σπῖνος** ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸν **Σπουργίτη**». 'Ο **Σπουργίτης**, ἂν θέλῃ, θἀπαντήσῃ ἁπλῶς: «**Σπῖνε, δέχομαι**». Κι' ὁ **Σπῖνος** τότε θὰ τοῦ στείλῃ τὸ πρῶτο γράμμα.)

Σημείωσις α': — Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ ὅταν ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ γίνεται μὲ δελτάριο.

Σημείωσις β': — Συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια τῶν χωρὶς ψευδώνυμο, δὲν ἔχουν δικαίωμα 'Αλληλογραφίας μέσο τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως.

('Ακολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Καθαριότης.

— Στοιχηματίζω, Νότα, πὼς ἔφαγες πρὸ ὀλίγου αὐγό. Τὰ χείλια σου ἔχουν ἀκόμη κιτρινάδα.

—"Οχι, καλέ! εἶναι ἀπὸ χτές!

Πανταχοῦ Παρὼν

***

'Ο μπαμπᾶς στὸ μικρὸ Τάκη θυμωμένος:

— Μὰ θαρῶ πὼς ἔχεις ἕνα κεφάλι μὲ τὸν ἀδελφό σου!..

Κι' ὁ Τάκης:

— Τὶ λές, καλὲ μπαμπά! Δὲ βλέπεις ποὺ καθένας μας ἔχει τὸ κεφάλι του;

Ρωβύρος Κατακτητὴς

***

Στὸ Σχολεῖο ἀπαριθμοῦν τὰς λεωφόρους τῶν 'Αθηνῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν λεωφόρο Συγγροῦ.

'**Η δασκάλισσα**: — Καὶ γιατὶ ὠνομάσθη Συγγροῦ;

'**Η μαθήτρια**: — Γιατὶ γίνονται συγκρούσ...σεις.

Κασσιανὴ

213ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

'Ο νέος 213ος Διαγωνισμὸς Λύσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ περιλάβῃ τὰς Πνευματικὰς 'Ασκήσεις ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν στὰ φυλλάδια **τῆς Β' Τριμηνίας**, δηλαδὴ **Μαρτίου, 'Απριλίου καὶ Μαΐου.**

Οἱ ὅροι εἶναι **οἱ ἴδιοι.** Τοὺς εἴδατε στὴν προκήρυξη τοῦ 212ου Διαγωνισμοῦ ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ πρῶτο φυλλάδιο, σελ. 6. 'Εκεῖ σᾶς παραπέμπω. Θὰ τοὺς ἰδῆτε μεθαύριο ἐκτενέστερα καὶ στὸ Ε' Κεφάλαιο τοῦ «'Οδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
'Αθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25 Φεβρουαρίου 1924

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Καθὼς θὰ ἰδῆτε στὸ ἐρχόμενο φύλλο, στὴ συνέχεια τοῦ 'Οδηγοῦ, ὁ κανονισμὸς τῆς ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν μέσο τοῦ Γραφείου μου **τροποποιεῖται ριζικά.** Τὴν τροποποίησῃ αὐτὴ μοῦ τὴν ἐπέδειξαν οἱ αἰώνιες καθυστερήσεις τεταραδων καὶ τὰ δίκαια παράπονα ἐκείνων ποὺ ἔστελναν χωρὶς νὰ λαβαίνουν. "Ε, αὐτὸ δὲν ἐαναγίνεται πιά! Κατὰ τὸν νέο κανονισμό, **μαζὶ μὲ τὶς προτάσεις του** θὰ στέλνῃ κανεὶς καὶ τὰ τετράδιά του γιὰ κείνους ποὺ προτείνει. Τὰ τετράδια αὐτὰ θὰ τὰ κρατῶ σὰν ἐγγύησῃ κι' ὅποιος θὰ δέχεται μιὰ πρότασῃ καὶ θὰ στέλνῃ τετράδιό του, **θὰ λαβαίνῃ ἀμέσως** τὸ τετράδιο ἐκείνου ποὺ τοῦ ἐπρότεινε, γιατὶ θὰ βρίσκεται ἤδη στὸ γραφεῖο μου. "Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὡρισμένῃ προθεσμία, τὰ τετράδια ὅσα τυχὸν θὰ περισσεύουν, θὰ ἐπιστρέφωνται σ' ἐκεῖνον ποὺ τὰ ἔστειλε καὶ θὰ τελειώνῃ.

Νὰ ξέρετε λοιπὸν ἀπὸ τώρα πὼς ἔτσι στὸ ἑξῆς θὰ γίνεται ἡ ἀνταλλαγή. Κι' ὅσοι εἴχατε σκοπὸ νὰ κάμετε προτάσεις, περιμένετε νὰ ἰδῆτε τὸν νέο κανονισμὸ καὶ νὰ συμμορφωθῆτε.

Πεταχτὴ Νεράϊδα, θὰ εἶδες ὅτι αὐτὰ ἐπροτίμησα νὰ σοῦ ἐγκρίνω. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ περιμένω καὶ τὴν ἔμπρακτη ἀπόδειξῃ τῆς ἀγάπης σου, καθὼς λές.

Περαστικά σου, ***Φαληρικὴ Δέσπα***! Ναί, κι' ἐγὼ τὸ εἶχα καταλάβει πὼς ἐκεῖνο δὲν θἄταν τὸ πρῶτο σου ποίημα, γιατὶ μαρτυροῦσε κάποια γόμαση. "Αλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἐφαντάσθηκα πὼς γράφεις στίχους ἀπὸ ἕξῃ χρονῶν! "Ω, βέβαια ποὺ εἶναι μιὰ κλίση καὶ θἄκανες καλὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃς. "Οσο γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῦ θὰ πετύχανες περισσότερο, στὰ πεζὰ ἢ στὰ ποιήματα, δὲν μπορῶ ἀκόμη.

Καὶ σὲ σένα, ***Ὀρφανεμένη***, περαστικά. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο διάβασα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ καταλάβω τὶ παράπονα ἔχεις ἐναντίον «αὐτοῦ τοῦ πράγματος ποὺ λέγεται κοινωνία». 'Εγὼ δὲν πιστεύω ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι κακή. Μὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε στιγμὴ ἂν δὲν ὑπῆρχε «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα»; Καὶ φαντάζεσαι τὶ θὰ γινόταν, ἂν λέγαμε ὅλοι «μακριά!»; "Α, ὄχι! 'Ο ἄνθρωπος εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι **κοινωνικός.** Μὰ φτωχὸς ἢ πλούσιος, μὰ εὐτυχὴς ἢ δυστυχής, ἀδιάφορο!—Φίλησέ μου τὸ ξαδελφάκι. Κι' ἐγὼ ἔχασα τὰ ἴχνη τῆς Δ.

"Ω, φανταζόμαι τὴ χαρά σου, ***Μικρὴ Μελαχροινούλα***, νέα μου φίλη, ὅταν ἔλαβες ἕλα τὰ φύλλα μαζὶ καὶ τὴν εὐχαρίστησῃ σου ὅταν κάθησες, κλεισμένη μ' ὅλη τὴ λιακάδα, καὶ τὰ διάβασες. 'Ελπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. "Οσο δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ λύσεις, μπορεῖς νὰ τὶς στείλῃς, ἀδιάφορο ἂν πέρασε ἡ προθεσμία.

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, ***Ἰδανικὸ Ὅραμα***, παλιέ μου φίλε ποὺ πρώτη φορὰ μοῦ γράφεις. Ναί, τὰ δυστυχήματά σου ἤταν τόσο μεγάλα, ποὺ δύσκολα θἄθρισκε κανεὶς λόγια παρηγοριᾶς. 'Αλλὰ εἶσαι τόσο νέος ἀκόμη κι' ἔχεις μπροστά σου μιὰ τόσο μεγάλη ζωή! Ποῦ τὸ ξέρεις; Οἱ μοῖρες τῶν ἀνθρώπων εἶναι τόσο διαφορετικές! "Αλλοι εὐτυχοῦν μικροὶ καὶ δυστυχοῦν μεγάλοι· ἄλλοι γνωρίζουν τὴ δυστυχία ἀπ' τὰ πρῶτα τους χρόνια κι' ὕστερα βρίσκουν τὶς πιὸ μεγάλες χαρές. Ποῦ ξέρεις! 'Ελπίζε μόνο, ὁπόμενε, ἐργάζου, κόψε τὸ χρέος σου.

'Εκαμα τοὺς λογαριασμούς μου, **Κάποιο Διαπλασόπουλο**, κι' εἶδα ὅτι ἡ «Ἀσγοτεχνικὴ Διάπλαση» ποὺ εἴπαμε, θὰ εἶχε ἔξοδα ἀπάνω ἀπὸ 200,000 τὸ χρόνο. Τί συνδρομὴ λοιπὸν ἔπρεπε νἄχῃ καὶ πόσο νὰ πουλιέται τὸ φύλλο;.. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι ἐποχὴ γιὰ ἵδρυσῃ νέων περιοδικῶν. Μὴν κοιτᾶς αὐτὰ ποὺ ξεφουρνίζουν καθημέρα. Τὸ δικό μου θἄταν ἄλλο, πολὺ διαφορετικό. Καὶ δὲν θὰ ἔπαυε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἢ ἀπὸ ἕξῃ μῆνες... Σύμφωνοι;

Μὰ κι' ἐγώ, ***Ἄλλα***, διαβάζοντας τὸ πρῶτο σου γράμμα, ἐνόμισα πὼς μοῦ γράφει μιὰ φίλη παλιά. Τί συγκινητικὴ ἡ ἱστορία τῆς γνωριμίας μας! 'Αλλὰ μὴ λὲς πὼς ἡ 30 τοῦ Ἰανουαρίου, πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, ἤταν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς αὐτυχίας σου. Εἶσαι πολὺ μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ προαξοφλῆς ἔτσι τὴ ζωή σου, τὸ μέλλον σου!

Ποτὲ δὲ φαντάστηκα, ***Ἀμαρυλλίς***, πὼς μὲ ξέχασες ἐπειδὴ ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ μπορῶ νὰ σὲ παρηγορῶ, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, στὴ λύπη σου. 'Αλλὰ καὶ σύ, μόνη σου, πρέπει νὰ τὴ διώχνῃς ὅσο μπορεῖς. Σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖ, σὲ βεβαιῶ!.. Δὲν βλέπεις τὴν κατμένη τὴ μαμμά, τί κουράγιο ποὺ κάνει;—'Ο κ. Φαίδων χάρηκε πολὺ ποὺ σ' ἔβαλε νὰ τῆς διαβάσῃς δυὸ φορὲς τὴν 'Επιστολή του ἐκείνη γιὰ τὸ Λευκὸ Χρῶμα καὶ σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις.

Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ναί, ὅσα σοῦ εἶπε ἡ ξαδέλφη σου, εἶναι ἀλήθεια. 'Αφοῦ ἔπαθες ἀπὸ ὑπερκόπωσῃ, θὰ εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη ἂν δὲν μπορέσῃς νὰ πάρῃς τὸ πτυχίο σου μὲ ἄριστα,—ἀρκεῖ ποὺ θὰ τὸ πάρῃς. Στὸν 'Οδηγό, περὶ 'Αλληλογραφίας, ἐξηγῶ πότε καὶ σὲ τί χρησιμεύει ἡ στήλη τῶν 'Ασπασμῶν.

Νὰ κι' ἡ μικρή μου ***Μελαχροινὴ Μάγισσα***. Αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει, δὲν εἶναι τὸ πρῶτο τῆς γράμμα σὲ μένα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ γράφει στὴ ζωή της. Πῶς θὰ τὸ θυμᾶται ἄμα μεγαλώσῃ! Θὰ λέῃ «Τὸ πρῶτο-πρῶτο μου γράμμα ἤταν στὴν ἀγαπημένη μου Διάπλασι. Μὲ τί χαρὰ τὄγραφα, μὲ τί χαρὰ τὸ-στειλα καὶ μὲ τί χαρὰ διάβασα ὕστερα τὴν ἀπάντησῃ της στὸ φύλλο!..»

'Ο ***Δημοσθένης Ι. Νάκος*** μοῦ γράφει: «Τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι στὴν τάξῃ μου, παίρνουν τὴ Διάπλαση. Τἄλλα δὲν τὴν παίρνουν. Εἴτε ἐπειδὴ λέγουν πὼς δὲν εἶναι μωρά, εἴτε ἐπειδὴ εἶναι **μωρὰ** πραγματικῶς.» 'Αμίμητο!

Κι' ἡ καλή μου ***Μύρτω***, ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια ποὺ εἶναι συνδρομήτρια, φέτος μόνο ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃ. "Ω, ναί, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά. Καὶ τὴ δέχομαι μὲ χαρὰ μεγάλη, ἀφοῦ εἶναι μάλιστα καὶ κόρη τοῦ **Κωλοῦ Διαβόλου** τοῦ παλιοῦ μου, ποὺ κάθε μέρα τόσα καλὰ λόγια λέει γιὰ μένα στὰ παιδιά του.

Ναί, ***Ἀγνὸ Περιστεράκι***, νὰ μὴ παρασκοτίζῃς τὸ μυαλό σου, ἀφοῦ σοῦ τὸ ἀπαγόρευσε ὁ γιατρός. "Ε, γιὰ λίγον καιρό, ὡς ποὺ νὰ δυναμώσῃς. 'Ἀς ἤταν ὅλα περιστατικά, καὶ τὰ δικά σου καὶ τοῦ κἀμένου τοῦ μπαμπᾶ, ποὺ αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια τὸν ἔκανε... καὶ διαπλασόπουλο. Πές του πολλὰ χαιρετίσματα.

Θερμὰ συλλυπηθῆτε στὴν παλιά μου **'Ανταλούζα** γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ ἀγαπημένου μας **'Αστερόπαιδου**, τοῦ καλοῦ παιδιοῦ. Τὸ καϊμένο μου! 'Εμένα εἶχε συντροφιὰ καὶ στὸ κρεββάτι τῆς ἀρρώστειας του καὶ γιὰ μένα ἐφρόντιζε πάντα. **'Αστερόπαιδο!** Δὲς καὶ τὸ ξέρε πὼς; τόσο γρήγορα θὰ πετοῦσε στἀστέρια ἡ ἄγνή του ψυχή...

'Ωραίας 'Επιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Πικρὴ Σκλαβιά***, ***Μικρασιατάκι***, ***Αἰγυπτιώτης***, ***Ἐξερευνητὴς τῆς Σαχάρας***, ***Ἀλκηστις***, ***Ἐλευθερία Γ. Μισταρδῆ***, ***Αἱματοποτισμένη Δυτικιά***, ***Τιτά***, ***Κοῦκι καὶ Χρυσῆ 'Ακτίς***.—**Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας** των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια καὶ τὰ γενναῖα ξεσπαθώματα,—γιατὶ οἱ περισσότεροι σήμερα εἶναι καὶ ξεσπαθωμένοι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δίλωσις: *Ἀπὸ τἀδημοσίευτα ἀκόμη κομμάτια ποὺ ἔχουν ἐγκριθῆ, θὰ δημοσιεύσω, ἀφοῦ τελειώσῃ ὁ 'Οδηγός, μόνο ὅσα ἔχουν σταλῆ γιὰ τὴ Β' Τριμηνία. 'Από τἄλλα θὰ διαλέξω ἐκεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ σταλοῦν στὸ Τυπογραφεῖο ἔτσι ὅπως εἶναι γραμμένα, δηλαδὴ χωρ

(ΞΜ). Μαγγελάνος, ἀ. (ΕΜ). Δι βιγκστων, ἀ. (ΠΚ). Δαρβῖνος, ἀ. (ΚΚ). Φλερουά, ἀ. (ΙΑ). Φοῖβος, ἀ. (ΗΠ). Φούλα, κ. (ΕΒ). Προσφυγικὴ Ἐλπίς, κ. (ΕΜ). Κόκκινος Κρῖνος, ἀ. (ΚΕ). Δάφνη τῶν Νικητῶν, ἀ. (ΝΤ). Μπαγιαντέρα, ἀ. (ΤΠ). Ναβουχοδονόσωρ, ἀ.(;;). Ἀξανδρινὸς Ἀστήρ, ἀ. (ΜΡ). Βάαλ, ἀ. (Ἀγνωστός).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Περσεύς, ἀ. Μπερμπαντάκης, ἀ. Μάγος Δυτρωτής, κ. Γυναίκα, κ. Χαλικουτοπούλα, κ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θάλασσαν* (ναί, ἔχω· ἔοτειλα τέσσερα τετράδια·) *Ἀθηναῖον* (συνεμμορφώθην καὶ περιμένω·) *Ζαηρὰν Φλόγα* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· γράφε μου τώρα·) *Μικρὸν Γίγαντα* (περάτικά σου καὶ περιμένω· δὲν μπορεῖ νὰ μὴ βρίσκῃς λίγον καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς ἔστω καὶ δυὸ λογάκια· ἀλλὰ πρῶτα νἀναπληρώσῃς τὰ μαθήματα ποὺ ἔχασες;) *Πέραν* (καλῶς ἀρθῆς·) *Μαρίτσαν Σφαέλου* (νὰ διαβάσῃς μεθαύριο τὸν Ὀδηγό, νὰ ἰδῇς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις·) *Σπυρίδωνα Μπάρκαν* (δυστυχῶς ὄχι, γι' αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾷς, δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ θὰ μπορούσες νἀποταθῇς πρὸς τὸν κ. Δ. Αἰγινήτη, διευθυντὴ τοῦ Ἀστεροσκοπείου, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ σὲ πληροφορήσῃ καὶ γιὰ τὰ δυό·) *Γριφοφτιάστην* (ναί, ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ τῇ στείλῃς· γιὰ τὸ διάταγμα ποὺ λές, δὲν ξέρω· ποιὲς ἑορτὲς καταργεῖ;) *Πολυδ. Ε. Καλδῆν* (εἶναι ἔκδοσις τοῦ κ. Ι. Ν. Σιδέρη, ἀλλὰ δὲν γράφει πόσο τιμᾶται·) *Ἀτρόμητο Εὐζωτάκι* (μὴ σοῦ ἀπήντησα κατόπι; ὁπωσδήποτε, ἂν ἔχῃς καμμιὰ ἀπορία ποὺ νὰ μὴ σοῦ τὴν λύνῃ ὁ Ὀδηγός, μπορεῖς νὰ μοῦ τῇ γράψῃς·) *Μορφέα* καὶ *Δούκισσαν Γαβριέλλαν* (ἐν τάξει· γιὰ τὰ κομμάτια σας στὸ ἐρχόμενο·) *Σίμπολον* (ἔχει καλῶς, στεῖλε τις·) *Ἀεράκι τοῦ Πέραν* (ὦ, πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ γράφεις!..) *Δοξασμ. Σπάρτην* (τὸν ἐνέγραφα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἄρτεμιν Κουτρ.* (ὑπάρχουν ὅλα καὶ στεῖλε νὰ τἀγοράσῃς·) *Βάτον* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά·) *Φαγάναν* (τότε νὰ τὸ ξαναγράψῃς ὡς φαντασιστικό· γιατὶ ἄλλο νὰ περιγράψῃς ἕνα χωριό,—ὅπως περιγράφεται στὸ κομμάτι σου,—κι' ἄλλο νὰ φαντάζεσαι τὸ χωριὸ ποὺ θὰ σοῦ ἄρεσε· ὁ τόμος αὐτὸς ἔχει τὸν «Μικρὸ Τζόκεϋ»·) *Φοῖβον* (μετὰ χαρᾶς·) *Λευκόμαλλον Χειμῶνα* (χαίρω πολὺ κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Ἀραπίτσαν* (καὶ σὺ νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγό, γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις·) *Θεολόγον Χ. Κων.* (ἔλαβα·) *Χρυσομαλ. τῶν Σφακιῶν* (φωτογραφία ἐλήφθη·) *Καλαματ. Μαντήλι, Ἀετιδέα, Ὀρέστην Κελετρηνὸν* κτλ. κτλ.

Ἄνθος τῆς Ἄνδρου, Ἥρωα τῆς Ἀλαμάνας, Φανὴν Ν. Δάλλα, Λευκὸν Γλάρον, Κορ. Ποιητίδην, Πανοῦργον Ὀδυσσέα, Φάντε Μπαστούνην, Ρολάνδον, Τολμηρὸν Πλοίαρχον, Παπαρούναν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Μαΐου.

180. *Δεξίγριφος*

Ἀσθένεια, μὰ μ' ἀπόστροφο,
Καὶ νῆσο συνενάνεις
Κι' ἕνα Σπαρτιάτη στρατηγό
Ἀρχαῖο φανερώνεις.

Χρυσωμένη Δύση

181. *Στοιχειόγριφος*

Ἴδρυμα σοφό, σπουδαῖο,
Εἴτε νέο, εἴτε ἀρχαῖο,
Μένει δίχως κεφαλὴ
Καὶ...μᾶς κόβεται ἡ χολή!

Φοῖβος Λεβάντες

182. *Μεταγραμματισμὸς*

Γυναικείου ὀνόματος
Τὸ κεφάλι ἀλλάζεις,
Τῆς Ἀσίας γνωστότατη
Χώρα παρουσιάζεις.

Μυστηριώδης Ἱππεύς

183. *Ἀρχαῖον Αἴνιγμα.*

Ἄλαλος ἀπόστολος, ἀγραφον ἐπιστολὴν εἰς ἀθεμελίωτον πόλιν ἐκόμισεν· οἱ δὲ πολῖται, ἰδόντες αὐτήν, ὑπερεχάρησαν καὶ ἐξῆλθον.

Ναυτόπαις τῆς Δόξης

184. *Χί*

+ * * * * * +	=	Ἀρχιερεὺς Ἑβρ
* + * * * + *	=	Πόλις Βαυαρίας
* * + * + * *	=	Πόλις Πελοπον.
* * * + * * *	=	Ποταμὸς »
* * + * + * *	=	Πόλις Ἰταλίας
* + * * * + *	=	Κράτος Εὐραστ.
+ * * * * * +	=	Νῆσος »

Διαγωνίως: Ἕλλην ποιητὴς καὶ ἀρωματικὸν ὑγρόν.

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

185. *Κρυπτογραφικὸν*

1 2 3 4 5 6	=	Ζῶον.
2 1 3 5 6	=	Εὐτελές.
3 2 1 4 5 6	=	Δύναμις.
4 1 2 1 6	=	Πόλις.
5 3 1	=	Μέτρον.
6 3 5 4 5 6	=	Μαῦρον.

Καπετὰν Καραπιπέρης

186—190. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

κωφός, φάρος, τόκος, πόλος, δόμος.

Διαβάτης

191. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νἀποτελοῦν νῆσον:

ἀφροσύνη, ἄνισος, σκότος, βορρᾶς, τραχύς, ὁμιλῶ.

Ἄνθος τῆς Ἄνδρου

192. *Φωνηεντόλιπτον*

φαλ—τ—φαλ—γμαζ—τ—σκκλ

Μυρσβόλος Ἀνοιξις

193. *Γρῖφος*

	αρ			τε	
αρ		αρ			τε
αρ	ε	αρ		βιν	τε
αρ			τε		
	αρ			τε	

Περαστικὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

194. *Angle*

+ * * *	=	Grande Fête
* + * *	=	Adverbe
* * + *	=	Animal connu
* + * *	—	Epithète
+ * * *	—	Fruit

Verticalement: Empereur de Rome

Ἀστρον τῆς Αἰγῆς

195. *Sans Voyelles*

Tl—pr—tl—fls

Εὐγενὴς Ἱππόδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 44

585. Ἀηδών (ἀεί, Δών.)—586. Ὄνος-Κρόνος.—587. Ἄρης-Ἄδης.—588 Ἀριθμὸς - ρυθμός.—589. Σίμων.

590. ΕΛΑΦΟΣ 591. Μέλι. (καΛΑΚΩΝ ΜΕ ΛΟΙπόν. .)
ΑΚΙΣ —592. ΙΩΝΙΑ-
ΦΩΣ ΑΙΘΡΑ-ΚΡΕΩΝ
ΟΝ (ΊσΑΚις, ΊΩχΡΙ-
Σ ῶ, ΝοΘΕία, Ἰ-
δΡΩς, ΆνΑΝδρος.) — 593. Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν.—594. *Μὴ μὲ λησμόνει* (μὶ μὲ λ' εἰς μόνη.) —595. Fossile, (fosse, île.)—596 Εμπεμπί.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—368)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΙΔΡΥΕΤΑΙ
Η «ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥ

(ΚΔ'—369)

Μακεδονοπούλα, αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει· δοῦ τί θὲς στὴν Τ. Ἑ; Τὸ Τρελλὸ Ναυτόπουλο τί γίνεται; ἀστιε βέ-βοῦ; Πῶς πᾶς μὲ τὸν Πρόεδρο; θὰ στείλῃς καμμιὰ κάρτα; ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—370)

Σὲ τὸ Δημοψήφισμα
ΗΡΩΙΚΗ ΦΕΣΑ

(ΚΔ'—371)

Θεῆνος Μάννας, ὑποστηρίζει κι' ἡ: *Ἡρωϊκὴ Φέσα*

(ΚΔ'—372)

Ζουλοῦ, πιστεύω νὰ χορεύῃς μὲ τὸ σκοπό τῆς: *Μπαγιαντέρας*

(ΚΔ'—373)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ τὰ Διαπλασόπουλα.

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

(ΚΔ'—374)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ c. p. μὲ ὅλους καὶ ὅλας. Δ)σις: Georges Mascas, Alexandrie, Mazaritta, Salah-el-din, No 11. *Ράτος*

(ΚΔ'—375)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν διαπλασιακὸ κόσμον χαιρετῶ ὑπαντας.—ΦΟΙΒΟΣ

(ΚΔ'—376)

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟ-ΚΟΣΜΟ ΧΑΙΡΕΤΩ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

(ΚΔ'—377)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ ὅλους· ἀπαντῶ ἀμέσως· γράψατε *Ἀνδρέαν Βουγεούναν*, p. r. *Καλάμας.*

(ΚΔ'—378)

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα σὲ ὑποστηρίζω. ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

(ΚΔ'—379)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι ἀνεξαιρέτως θὰ μ' ἔχετε ψηφίσῃ. Διὰ τοῦτο σᾶς ὑπερευχαριστῶ. Θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων.
ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΔ'—380)

Διαπλασόπουλα, χαίρετε. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά. Δ)σις (ΚΔ'—304).
ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, ΛΕΥΙΔΕΥΣ

(ΚΔ'—380 α')

Χαλικουτοπούλα, Νῆσοι τῆς Ἀφροδίτης, (Μ. Μ. σου δὲν ἔλαβα) ἀνταλλάσσουμε κάρτες;—Θρῦλε τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας, Ἡρωϊκὲ Φέσα, Πικρὴ Σκλαβιά, Πανελλήνιος Ἕνωσις, σᾶς ὑποστηρίζω. ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΔ'—381)

ΝΕΦΕΛΗ, τί ἀπέγεινε;... ὡραῖα... ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ἀλληλογραφοῦμε; Δ)σις: (ΚΔ'—208) 8ον. ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

(ΚΔ'—382)

Μαγεμένη Ρεμπιά, μὲ μαγέψατε· χίλια εὐχαριστῶ.—Πανταχοῦ Παρών, συχώρα με, καλή μου· ἤμουν ἀρρωστη.—Ζοζάντα, ἔλαβα στέλνω εὐχαριστῶ.—Σμύρνη, δυστυχῶς δὲν γίνεται.—Ἰδανισμέ, περιμένω γραμματάκι σας.—Λευκὲ Κρίνε, Γεωρ. Καπελλάπουλε, Πουλὶ Καταιγίδος, πιστεύω νὰ τὰ λάβατε.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΔ'—383)

Μαθρε Ἱππότα καὶ Ἄσο Καρό, ἀναλαλύφτε ἐμένα.

Ἄστρον τῆς Δύσεως

(ΚΔ'—384)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ»
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝ τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ΘΡΥΛΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. Μὴ λησμονεῖται τὸν διαγωνισμόν μας (ΚΔ'—304). Βραβεῖα ἐκλεκτά.

(ΚΔ'—385)

Ἔστειλα 110 ψήφους: 20 διὰ Θρῦλον Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀνὰ 10 διὰ Κεῖμαρρον, Ἐλπίζουσαν Νεότητα, Πρόμαχον Ἐλευθερίας, Πανταχοῦ Παρόντα Ἡρωϊκὴν Φέσαν, Πικρὴν Σκλαβιάν Ἱερὸν Ἐλευθερίας, Μαρμαρωμένον καὶ Ὀνειρεμένη Λευτεριά.—Τριαντα φυλλένιο Μπουκετάκι, Μάγκισσα, εἰχα ριστῶ (Βεβαιοῦται;)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Βασιλεὺς «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(ΚΔ'—386)

Πρὸς τὸν Σύλλογον «Τιτάνα».
Τιτὰν ἐπιπατάρατε,
μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε
Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου

(ΚΔ'—387)

Ἀστερμις Γκαῖμον, καὶ λοιποί, Δ)σις (ΚΔ'—95). Περιμένομεν.
ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΔ'—388)

Ἀγερινόν, Θρῆνον Μάννας καὶ Σμύρνην θερμῶς εὐχαριστῶ.
ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(ΚΔ'—389)

ΓΡΙΦΟΣ: Ἡ Καλλιόπη εἶναι Πόλις
Ἀγουλινίτσα ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥ

(ΚΔ'—390)

ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΩΝ,
ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙ.
Σᾶς ὑποστηρίζω. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙ

(ΚΔ'—391)

ΓΚΕΙΜΟΝ, εἶσαι γιὰ τὰ πανηγύρ σὲ ξεύρω ποιὰ εἶσαι· ὅταν γε μοιάζεις σὰν Βυζαντινὴ ἀγιογραφίς Σεμίραμις σὲ ὑποστηρίζω.—Μακεδόπουλα, Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Ἀήτη Ἑλλάς, ἑνωθῆτε· σᾶς ὑποστηρίζει: Ὁ ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—392)

"ΣΥΝΔΕΛΦΩΣΗ,,

ΔΗΛΩΣΗ.—Σ' ὅρους προσπαθοῦν μᾶς ξεσκεπάσουν, δηλώνουμε ἄδικα προσπαθοῦν, γιατὶ ἐμεῖς ἔχο τὰ ψευδώνυμα γιὰ εὐκολία καὶ ὄχι νὰ κρύψουμε τὰ ὀνόματά μας.

Ὁ Πρόεδρος: *Κισσὸ*

(ΚΔ'—393)

"ΣΥΝΔΕΛΦΩΣΗ,,

Α' ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«Γράψετε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ κ μιὰ Πρωταπριλιάτικη ψευτιά» δυὸ ἐξωπνότερες θὰ βραβευθοῦν. Ι θεσμία μήνας. Δ)σις: (ΚΔ'—141).

(ΚΔ'—394)

Τεμπέλα, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἀνταλ σουμε Μ. Μ. καὶ κάρτες; Στε Α. Στεφανίδη, p. r. Minet-el-Ba Alexandrie (Egypte) ΑΙΔΗ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταιν Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τα

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 3